

July 1985

เรื่องสั้น เหา....เจ้าตัวร้าย

รัชนิกรณ์ มหาศรี

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

มหาศรี, รัชนิกรณ์ (1985) "เรื่องสั้น เหา....เจ้าตัวร้าย," *Journal of Education Studies*: Vol. 14: Iss. 1, Article 14.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.14.1.14

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol14/iss1/14>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

เรื่องสั้น

เทา...เจ้าตัวร้าย

รัชนิภรณ์ มหาศรี

ฉันได้เริ่มรู้จักพิษภัยของ “เทา” ก็ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ชั้นประถมเลยทีเดียว เปล่า... ฉันไม่ได้เป็นเหาหรือกนะ แต่ทั้งคุณครูที่โรงเรียนและพ่อแม่รวมทั้งพี่ๆ ของฉัน ได้ทำการในสิ่งที่ฉันเรียกว่า ปฏิบัติการทางจิตวิทยาหรือ ปจว. (เหมือนอย่างที่ทหารชอบทำนะ) เพื่อที่จะให้ฉันรู้จักระวังไม่ให้เป็น ซึ่งก็นับว่าได้ผลไม่น้อย เพราะฉันก็กลัวมาก แม้วามันจะเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ แต่มันก็กินเลือดคนที่มันอาศัยอยู่บนหัวเขานั่นแหละ และมันก็ยังทำให้คนที่เป็นคนหัวอีกตัว ตอนนั้นฉันรู้พิษสงของมันเพียงแค่นั้น

แต่มาบัดนี้ ความร้ายกาจของ “เทา” เริ่มหนักขึ้นมากขั้น นอกจากมันจะเนรคุณด้วยการกินเลือดแล้ว มันยังเป็นตัวทำร้ายจิตใจน้อยๆ ของเด็กหญิงที่น่าสงสาร ๒ คน ซึ่งเพิ่งจะผ่านพ้นจากน้ามือของนายจ้างใจโหดที่ทุบตีถึงขนาดใส่แตก ดังที่เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่พักหนึ่ง ในขณะที่สภาพจิตใจยังไม่กลับสู่สภาพปกติสัก เธอทั้ง ๒ กลับต้องมาเจอความรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกเพื่อนโคกเดี่ยว (ด้วยเหตุผลเดียวกับฉันสมัยเด็ก ๆ ก็คือ กลัวการเป็นเหา) ฉันเองซึ่งเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังอดที่จะรู้สึกขมขื่นไม่ได้ และถ้าบังเอิญฉันเป็นหนึ่งในสองของเด็กหญิง ๒ คนนั้นละ ฉันก็คงมีแต่ความเจ็บปวดเช่นเดียวกับที่ทั้ง ๒ กำลังรู้สึก

เอาละ... ฉันจะเล่าเหตุการณ์นั้นให้ฟัง เกิดเมื่อประมาณต้นเดือนเมษายนเอง ศูนย์แข่งกรีล่า* ได้จัดให้มีทัศนศึกษาที่เกาะเสม็ด ฉันโชคดีได้เข้าร่วมในกิจกรรมครั้งนี้ด้วย เพราะขณะนั้นฉันเริ่มเข้ามาฝึกงานพอดี ตอนนั้นฉันกับเด็ก ๆ ยังไม่คุ้นเคยกันดีนักก็เพราะเพิ่งจะเห็นหน้าค่าตากันก็วันออกเดินทางนั่นแหละ เด็ก ๆ ทุกคนตื่นเต้นที่จะได้ไปรับลมทะเลกันซะที พุกคุยหยอกล้อกันตลอดเวลา แต่ฉันสังเกตเห็นเด็กหญิงอยู่ ๒ คนที่ดูออกจะเฉย ๆ ไม่พุกจา ฉันถามอะไรก็ไม่ตอบ ฉันก็เพียรถามอยู่เรื่อย ถามไปก็เหมือนพุกอยู่คนเดียว จนฉันไปเปรยกับครูเล็ก (ครูประจำศูนย์แข่ง ฯ) ทำให้ฉันได้รู้จักเด็กหญิงทั้ง ๒ ดิฉัน ได้รู้ถึงประสบการณ์ที่เลวร้ายที่ฉันแทบไม่เชื่อว่าจะมีคนใจไม่ใส่ระกำถึงขนาดนี้ ฉันจึงได้เข้าใจว่าที่เขาไม่พุกกับฉัน มองฉันแปลก ๆ เพราะเขายังไม่แน่ใจว่าฉันจะมาดีหรือมาร้าย จะมาทบทวีเขาอีกหรือเปล่า

เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง เด็ก ๆ แทบจะโยนสัมภาระทิ้งแล้ววิ่งออกไปเล่นน้ำทะเลให้ชื่นใจ ทุกคนออกไปเล่นกันหมดยกเว้นเด็กหญิง ๒ คนที่คอยยืนมองดูเพื่อน ๆ ครั้นพอถึงเวลาที่จะต้องให้เด็กแยกย้ายแบ่งกลุ่มกันเข้าเตนท์ที่พัก สิ่งที่เกิดขึ้น คือ มีเด็กหญิงอีกกลุ่มที่ไปด้วยปฏิเสธเสียงลั่นว่าไม่ให้เด็กหญิงที่น่าสงสาร ๒ คนของฉันนอนด้วย พร้อมทั้งให้เหตุผลเล่นเอาเด็กหญิงทั้ง ๒ หลบไปยืนหลังต้นไม้ใหญ่ คงจะอายและน้อยใจ ฉันเลยต้องตะโกนกลับไปว่าไม่เป็นไรมานอนกับครูก็ได้ ยังไม่มีใครมานอนที่เตนท์ครูเลย และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ระหว่างฉันและเด็กหญิงน้อย ๆ ๒ คน ฉันยังอดที่จะภาคภูมิใจไม่ได้ว่า ฉันสามารถที่จะทำให้เธอทั้ง ๒ วางใจในตัวฉัน ยอมรับความจริงใจของฉัน เพราะอย่างน้อยก็ทำให้เขาทั้ง ๒ มองโลกในแง่ดีขึ้นบ้าง มีความสุขที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่น

หลังจากที่เราทั้ง ๓ พักอยู่ในเตนท์เดียวกัน ช่วยกันบ่ตกวาดทรายที่เข้ามา ความสนิทสนมของเราทั้ง ๓ เป็นไปอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงทั้ง ๒ ยอมที่จะลงเล่นน้ำทะเลกับฉัน (ซึ่งปกติฉันจะเป็นคนที่ไม่เล่นน้ำทะเลแต่ชอบดูคนอื่นเล่นมากกว่า) ปรากฏว่าเด็กหญิงทั้ง ๒ ค่อย ๆ ราวเรียงสนุกรสนาน หัวเราะ พุกคุยกับคนอื่นมากขึ้น ฉันยังนึกขำอยู่เหมือนกันเพราะไม่ใช่เพียงแค่เธอทั้ง ๒ ที่เล่นน้ำจนลืมเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันเองก็เป็นไปด้วย เล่นกันจนชนิดที่ว่าพอนอนตื่นเช้าขึ้นมาต่างก็บ่นว่าเหมือนมีคลื่นมาซัดตลอดคืนเลย เมาคลื่นกันหมด

* ก่อซื้อของศูนย์ให้การศึกษแก่เด็ก ๆ ลูกกรรมกรก่อสร้าง ของโครงการศูนย์เด็กเล็กเคลื่อนที่ มูลนิธิเด็ก

ความจริงแล้วท่ามกลางเสียงปฏิเสธที่เพื่อน ๆ มีต่อเด็กหญิงทั้ง ๒ นี้ ฉันก็นึกดีใจอยู่เหมือนกัน เปล่า...ไม่ได้ดีใจที่ปฏิเสธเพื่อน แต่ดีใจที่เด็ก ๆ รู้จักปฏิเสธหา กลัวหา และพยายามระวังรักษาไม่ให้ตัวเองเป็นอีก ทั้ง ๆ ที่เด็ก ๆ ในแหล่งก่อสร้างทุกคนมีอัตราการเสี่ยงที่จะเป็นเหาอีกสูงมาก ซึ่งฉันอยากจะพูดว่าเด็ก ๆ อยู่ในแคววงหาเลยทีเดียว การระวังรักษาให้ตัวเองรอดจากการเป็นเหานับว่าเป็นเรื่องยาก

เพราะฉะนั้น ภาระหน้าที่ของฉันต่อไปก็คือ จะต้องกระตุ้นให้เด็กเห็นพิษภัยของหาที่มากินเลือดกินเนื้อเรา และบางทีฉันอาจจะต้องเป็นอาชญากรที่คอยฆ่า ทำลายหาเพื่อที่จะไม่ให้มันได้มีโอกาสมาทำร้ายจิตใจ ความรู้สึกของใครได้อีก